

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ

II.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΖΑΚΣΩΝΕΙΟΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΦΥΛΙΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ (1828 - 1860)

Υπό Ν. Σ. ΚΑΛΤΣΑ

Οικονομικά συμφέροντα καὶ πολιτικά κόμματα

Περισσότερον ἴσως ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐποχὴν ἡ δευτέρα περίοδος τῆς ἱστορίας τῆς Βορειοαμερικανικῆς Συμπολιτείας, ἡ διαρκέσασα ἀπὸ τὴν εἰσόδον τοῦ Τζάκσον εἰς τὸν Λευκὸν Οἶκον μέχρι τῆς ἐκλογῆς τοῦ Λίνκολν (1828—1860), δικαιοῦναι τὴν περὶ οἰκονομικῆς ἐξηγεῖας τῆς ἱστορίας θεωρίαν τοῦ Κάρολ Μάρξ σύμφωνα με τὴν ὁποίαν οἰκονομικὰ ἐλατήρια καθορίζουν τὴν κατεύθυνσιν τῆς ἐξελίξεως τῶν κοινωνιῶν καὶ ἐθνῶν. Αἱ θεμελιώδεις διαφοραὶ ποὺ ἐγέννησαν, καθὼς εἶδομεν, τὰ πρῶτα Ἀμερικανικὰ κόμματα ἐξηκολούθησαν νὰ ἐκδηλώνωνται καὶ κατὰ τὴν δευτέραν αὐτὴν περίοδον ἐν δευτέραν ὁμος κλίμακα καὶ ὑπὸ ἐντατικώτερον μορφῇ καὶ τῶν διαφορῶν τούτων ἡ ἀσχυρὰ πηγὴ προέβηκε ἀνεξήγητη πρῶτος εἰς ἀντικρουόμενα οἰκονομικά συμφέροντα. Τὸ δασμολόγιον, τὸ τραπεζικὸν σύστημα, ἡ ἀνάπτυξις τῶν μέσων συγκοινωνίας καὶ ἡ ἐκτετασις ἢ μὴ τῆς δουλοκτημοσύνης εἰς τὰς νέας Πολιτείας, ἰδοὺ τὰ κυριότερα ἐπίμαχα ζητήματα περὶ τῶν ὁποίων διεξήχθη πεισματωδέστατος πολιτικὸς ἀγὼν ἐπὶ μίαν τριακονταετίαν. Καὶ τόσον ζωτικά ἦσαν τὰ διγόμενα συμφέροντα ὥστε διαρκούσης τῆς λυσσώδους πάλης, καὶ πρὸς ἀποτελεσματικωτέραν διεξαγωγὴν τῆς, ἐκάστη τῶν ἀντιπάλων παρατάξεων διεμόρφωσε ἰδίαν πολιτικὴν φιλοσοφίαν καὶ ἐρμηνείαν τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Συντάγματος καὶ ἤχθη νὰ ἐξετάσῃ ἄλλην μίαν φερὰν αὐτὰς τὰς βάσεις τοῦ κατὰ τὸ 1776 καὶ 1787 συναφθέντος κοινωνικοῦ συμβολαίου εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλει τὴν ὑπαρξίν τῆς ἡ Βορειοαμερικανικῆς Συμπολιτείας, δηλαδή τὸ σημερινὸν Ἀμερικανικὸν ἔθνος. Ἡ ἐπακολούθησας σφοδρὰ λογομαχία ἐξῆψε τὰ πάθη, ἐγέννησε φλογεροὺς τοπικιστικοὺς πατριωτισμούς, ἤρυνε τὸ μεταξὺ τῶν ἀντιπάλων παρατάξεων χάσμα, ἐπέφερε τὴν πλήρη χρεωκοπίαν τῆς πολιτικῆς καὶ κατέστησε ἀναπόφευκτον τὴν προσφυγὴν εἰς τὴν ἐπιμηγορίαν τῶν ὀπλῶν μετὰ τὸ 1815 πόλεμον τοῦ 19ου αἰῶνος. Τὰ σύννεφα τὰ ὁποῖα ἐξέσπασαν εἰς τὴν καταιγίδα τοῦ Ἐμφυλίου Πολέμου (1860—1865) συνεσφραγίσθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς προηγουμένης αὐτοῦ πολιτικῆς διαμάχης. Συνεπῶς, πρὸς κατανόησιν τῶν πραγματικῶν αἰτίων τοῦ χρειάζεται μία σύντομος ἐπισκόπησις τῶν παραγόντων τοῦ μεταξὺ τοῦ 1828 καὶ τοῦ 1860 διεξαχθέντος πε-

σματώδους πολιτικοῦ ἀγώνος: τῶν ἀντιπάλων οἰκονομικῶν συμφερόντων, τῶν ἐξ αὐτῶν προελθόντων πολιτικῶν κομμάτων, τῶν ἡγετῶν καὶ τῶν ἀρχῶν των.

Αἱ κυριότεραι οἰκονομικαὶ παρατάξεις αἱ ὁποῖαι διεμόρφωσαν τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν ἐξέλιξιν τῆς Ἀμερικῆς κατὰ τὴν δευτέραν περίοδον τῆς ἱστορίας τῆς ἦσαν συγκεντρωμέναι εἰς τρεῖς χωριστὰς γεωγραφικάς περιφερείας: 1ον τὰς ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ἀπὸ τὰ Καναδικὰ σύνορα μέχρι τοῦ ποταμοῦ Ποτόμακ, κειμένας Πολιτείας (τὸ βιομηχανικὸν Ἦστ), ὅπου ἡ ἀφθονία τῶν πρῶτων ἑλῶν, ἡ τελειοποίησις τῶν μηχανῶν καὶ ἡ ἀνάπτυξις καὶ φθίνεια τῶν ὀργανικῶν χειρῶν συνεπαρτο τοῦτοῦτος τῆς ἀπεριορίστου ἐξ ἐξόχου μεγάλης παραγωγῆς. Ὁ συνδυασμὸς μετὰ τὴν κρατικὴν ἐνθάρρυνσιν ἐκτετατήθησαν ἕνα ὁλονὲν ἐπιβλητικώτερον βιομηχανικὸν καὶ βιοποικιστικὸν καθεστὸς σύμφωνα με τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τὰς προσπάθειας τοῦ Χάμιλτον 2ον τὰς Νότιους Πολιτείας, ἀπὸ τὴν Βιργινίαν μέχρι τοῦ Μεξικανικοῦ Κόλπου, (τὸ φεουδαρχικὸν Σάουθ) ὅπου ἡ μετὰ τὴν ἐκτετασμένην τοῦ δαμάσκου διὰ τὴν τροφοδότησιν τῶν νηματουργείων καὶ τῶν ὑφαντουργείων τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Ἀγγλίας ἥνοιξε διὰ τοὺς ἰδιοκτῆτας τῶν ἐκτεταμένων βαμβακοφυτειῶν εὐρυτάτους ὁρίζοντας πλουτισμοῦ καὶ ἐγέννησε τὸ μεγαλεπήβολον ὄνειρον ὄχι μόνον τῆς διατηρήσεως τοῦ φεουδαρχικοῦ ἀριστοκρατικοῦ καθεστώτος τοῦ ὁποῖου βάσις ἦτο ἡ δουλοκτημοσύνη ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπεκτάσεως αὐτοῦ εἰς τὴν πέραν τοῦ δυτικοῦ «συνόρου» παρθένον ἐνδοχώραν. Καὶ 3ον, τὴν ὁλονὲν δυτικώτερον μετατιθεμένην ζώνην τοῦ «συνόρου» (τὸ ἀγροτικὸν Οὐέστ), δηλαδή τὰς ὑπὸ τῶν μεγάλων ποταμῶν Ὁχάιο, Μισισσιπὶ καὶ Μιζούρη περιβεχόμενας ἀπεράντους ἐκτάσεις αἱ ὁποῖαι, κατατεμνόμεναι ὀριζικῶς εἰς «περιφερείας» (territories) ὑλαγομένας εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Κυβερνήσεως, εἰσηρχοντο ἀλλήλοδιδόχως εἰς τὴν Ὁμοσπονδιακὴν Ἔνωσιν ὡς αὐτοτελεῖς Πολιτείας καὶ τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μικρογαιοκτημόνες ἀγρόται, ἄξεστοι καὶ ἀγράμματοι ἀλλὰ καὶ προικισμένοι μετὰ τὴν φιλερργίαν καὶ ἐπιχειρηματικότητα, ἀπὸ πολιτικῆς δὲ ἀπόψεως δημοκράται, πιστεύοντες εἰς τὴν εἰσότητα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν εὐκαιριῶν, εἰς τὸ δικαίωμα δηλαδή ἐκάστου νὰ ἱκανοποιῇ τὰ ἀποκτητικά του ἐνστικτα διὰ τῆς ἀνεξέλεγκτον ἐκμεταλλεύσεως τῶν πλουτοπαραγωγῶν πηγῶν τῆς χώρας.

Ἡ πρώτη τῶν γεωγραφικῶν τούτων περιφερειῶν, τὸ βιομηχανικὸν Ἦστ, εἶχεν ὡς πολιτικὸν τῆς ὄργανον

τὸ κόμμα τῶν Οὐίγων, (Whig Party) κληρονόμον τοῦ ἀστικού καὶ κεφαλαιοκρατικοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ κόμματος τοῦ Χάμιλτον, με ἀνεγνωρισμένον ἀρχηγὸν τὸν Γερουσιαστὴν τῆς Μασαχουσέτης Δανιὴλ Οὐέμπστερ. Ὁ αὐθεντικώτερος ἐκπρόσωπος τοῦ φρεουδαρχικοῦ Σάουθ ἦτο ὁ Γερουσιαστὴς τῆς Νοτίου Καρολαΐνας Τζὼν Καλκούν, ἡ δὲ δυτικὴ ἐνδοχώρα, τὸ ἀγροτικὸν Οὐέστ, εὗρε τὴν τελείαν ἐνσάρκωσίν του εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπὶ δικτῶ ἔτη κυβερνήσαντος τὴν χώραν Προέδρου Ἄντριου Τζάκσον. Μολοντί, καθὼς θὰ ἴδωμεν, αἱ μεταξὺ τοῦ φρεουδαρχικοῦ Σάουθ καὶ τοῦ μικροαγροτικοῦ Οὐέστ διαφοραὶ ἦσαν θεμελιώδεις καὶ αἱ σχέσεις τοῦ Γερουσιαστοῦ Καλκούν με τὸν Πρόεδρον Τζάκσον κάθε ἄλλο παρὰ ἐγκάρδιοι, τὰ δύο αὐτὰ τμήματα, συνδεδεμένα με τὸν δεσμόν τῆς κοινῆς των ἔχθρας κατὰ τῶν Οὐίγων, συνειργάσθησαν πολιτικῶς ἐπὶ μίαν τριακονταετίαν, καὶ ἐν συνδυασμῷ με τοὺς μικροαστοὺς καὶ ἐργάτας τῶν μεγαλοπώλων, ἀπετέλεσαν τὸ πανίσχυρον Δημοκρατικὸν Κόμμα, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ 1828 μέχρι τοῦ 1860 περίοδον ἐξησφάλισε τὴν μὲν Προεδρείαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τὴν πλειονοψηφίαν τῆς Γερουσίας ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρα ἔτη, τὴν πλειονοψηφίαν τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου ἐπὶ εἰκοσιῆξ ἔτη καὶ τὴν πλειονοψηφίαν τῆς Βουλῆς τῶν Ἀντιπροσώπων ἐπὶ εἰκοσιεὶς ἔτη. Μεταξὺ τῶν Οὐίγων καὶ τῶν Δημοκρατῶν καὶ τῶν τριῶν ἀρχηγῶν, ὁ Γερουσιαστὴς τῆς Κεντάκι Χένρι Κλαϊν ἠγωνισθὲν γὰρ δημοφιλῶς μίαν μέγαν πολιτικασίαν, τὸ «Ἀμερικανικὸν σύστημα», διὰ τοῦ συνασπισμοῦ τοῦ ἐμποροβιομηχανικοῦ Ἦστ με τὸν ἠγεγνημένον καὶ τὴν ἐν τῷ γίνεσθαι κεφαλαιοκρατίαν τῆς ἐνδοχώρας. Τὴν ἀπόπειραν αὐτὴν ἐπανάλαβε μετὰ μικρὴν γενεάν ἕνα ἀντιπροσωπευτικώτατον τέκνον τοῦ δυτικοῦ «συνόρου», ὁ Ἀβραάμ Λίνκολν, ὁ ὁποῖος βοηθοίμενος ἀπ' ἐνὸς ὑπὸ τῆς διασπάρσεως τοῦ Δημοκρατικοῦ Κόμματος ἐπὶ τοῦ σκοπέλου τῆς δουλοκτημοσύνης καὶ ἀπ' ἑτέρου ὑπὸ τῆς ὠριμότητος τοῦ ἐδάφους, χάρις εἰς τὴν σχετικὴν ἀποκρυστάλλωσιν τῆς κεφαλαιοκρατίας, εἰς τὰς μεσοδυτικὰς Πολιτείας, κατώρθωσε νὰ συνενώσῃ τοὺς Οὐίγους τοῦ Ἦστ με τοὺς μικροαγροτικῆς καὶ κροαστοῦς τοῦ Οὐέστ καὶ νὰ συμπράξῃ τὸ Ρεπουβλικανικὸν Κόμμα.

Αἱ πολιτικαὶ ἰδέαι τοῦ Οὐέμπστερ

Μετὰ τὴν σύντομον αὐτὴν ἐπισκόπῃσιν τῆς πολιτικῆς κοινότητος, ἃς ἐξετάσωμεν τὴν ἰδεολογίαν ἐκάστου τῶν ἀρχηγῶν. Τὸ Κόμμα τῶν Οὐίγων, τὸ ὁποῖον οἰκιστοὶ ἐπὶ τὸ ἱστορικὸν τοῦτο ὄνομα διὰ νὰ τονίσῃ τὴν κατὰ τῆς «ἀπολυταρχίας» τοῦ Προέδρου Τζάκσον ἀντίδρασίν του, υἱοθέτησε καὶ τὸ θεμελιώδες δόγμα τοῦ Ἀγγλικοῦ πρωτοτύπου του τὸ ὁποῖον ἐξεδίωξε τὴν δυναστείαν τῶν Στούαρτ τὸ 1688 καὶ ἐγκαθίδρυσε ὀριστικῶς εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸ κοινοβουλευτικὸν πολίτευμα. Κατὰ τὸ δόγμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον διευκρίνισθη κατὰ τὴν Ἀγγλικὴν ἐπαναστατικὴν περίοδον ὑπὸ τῶν φιλοσόφων

Χάριγκτων (εἰς τὸ οὐτοπιστικὸν σύγγραμμα Oceana) καὶ Τζὼν Λὸκ καὶ παρελήφθη μετὰ ἕνα αἰῶνα ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν πολιτικῶν Χάμιλτον καὶ Τζὼν Ἄνταμς, τὸ μόνον νόμιμον καὶ στερεὸν πολίτευμα εἶναι τὰ ἐδραζόμενον ἐπὶ τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας, τῆς ὁποίας ἄλλως τε ἡ περιφρούρησις πρέπει νὰ εἶναι τὸ πρότερον μέλημα τοῦ Κράτους. Ἡ ἀρχὴ αὕτη ὑπῆρξεν ὁ γνώμων τῆς πολιτικῆς ἰδεολογίας καὶ πορείας τοῦ Δανιὴλ Οὐέμπστερ, τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ κόμματος τῶν Οὐίγων, τοῦ κληρονόμου τῆς πολιτικῆς τοῦ Χάμιλτον καὶ τοῦ ἐπιφανεστέρου ἀντιπροσώπου τοῦ Ἀμερικανικοῦ κοινοβουλευτισμοῦ. Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἀνθρωπιστὰς Παῖην καὶ Τέφερσον οἱ ὁποῖοι, θέτοντες τὰ ἀνθρώπινα δίκαια ὑπεράνω τοῦ οικονομικοῦ συμφέροντος, ἐξιδανίκευσαν τὰ ἐλατήρια τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ 1776, ὁ Οὐέμπστερ ἐξέφρασε τὴν πεποίθησιν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἀριστοτεχνικὰς ἀγορεύσεις του ὅτι «ἀπαράλλακτα ὅπως ἡ Ἀγγλικὴ Ἐπανάστασις τοῦ 1688 ἦτο ἔργον πλουσίων ἀνθρώπων μερμιώνων διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς περιουσίας των, ἔτσι καὶ ἡ ἰδικὴ μας ἀθάνατος Ἐπανάστασις (τοῦ 1776) διεξήχθη διὰ νὰ προστατεύσῃ καὶ νὰ στερεώσῃ καὶ οὐ μὴ νὰ δημεύσῃ τὴν ἀτομικὴν ἰδιοκτησίαν. Αἱ ἀρχαὶ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως αἱ ὁποῖαι προεκάλεσαν τὴν παράτονα τῶν Ἀποικίων ἀπετέλουν παραβίασιν τῶν δικαιωμάτων τῆς ἰδιοκτησίας.» Μὲ τὴν πραγματικὴν εὐμενίαν τῆς προσηλυτικῆς ἱστορίας κατὰ τὸν ἀποφασιστικὸν δῶρον Οὐέμπστερ γὰρ προσέθετε, ὅτι ἡ πρώτη καὶ σκοπὸς μιᾶς κυβερνήσεως πρέπει νὰ εἶναι ἡ προστασία τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν τῆς, ἡ ἀπόκλησις δόξης καὶ ἡ ἐπιβολὴ σεβασμοῦ εἰς τὰς ξένας χώρας. Ὡς νομικός, τὸν μεγαλύτερόν του θρίαμβον κατήγαγε τὸ 1818 ὅταν, κατόπιν ἀριστοτεχνικῆς του ἀγορεύσεως, τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Τζὼν Μάρσαλ ἐξέδοκεν εὐνοϊκὴν ἀπόφασιν ὑπὲρ τοῦ Κολλεγίου Ντόρτμουθ ἡ ὁποία ἐχρησίμευσεν ὡς βασικὸν στοιχείον τοῦ Ἀμερικανικοῦ Δικαίου τῶν Μετοχικῶν Ἐταιρειῶν (Corporation Law). «Ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις» γράφει ὁ ἱστορικὸς Πάριγκτων, «διὰ τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὸ Ὁμοσπονδιακὸν Σύνταγμα τῆς ἀρχῆς ὅτι ἡ Νομοθετικὴ Ἐξουσία δὲν χαίρει τὸ δικαίωμα νὰ ἀκυρώσῃ ἕνα συμβόλαιον ἅπασι συναφθέν, ἐξησφάλισεν εἰς τὴν ἀτομικὴν ἰδιοκτησίαν μεγαλειτέραν ἀσφάλειαν παρ' ὅσην παρέχει ὁποιοδήποτε ἄλλο νομοθετικὸν σύστημα εἰς τὸν κόσμον. Περισσότερον ἀπ' αὐτὸ δὲν θὰ ἐξητοῦσε οὔτε αὐτὸς ὁ Ἀλέξανδρος Χάμιλτον».

Συνεπῆς εἰς τὰς πεποιθήσεις του καὶ ὑπέκριν ἄλλως τε καὶ εἰς καιροσκοπικὰς ὑπαγορεύσεις, ὁ Οὐέμπστερ ὑπῆρξε καθ' ὅλην τὴν σταδιοδρομίαν του σθεναρὸς καὶ εὐγλωττος συνήγορος τῶν οικονομικῶν συμφερόντων τῶν ἐκλογέων του, δηλαδὴ τῆς Νέας Ἀγγλίας καὶ γενικώτερον τοῦ κεφαλαιοκρατικοῦ Ἦστ. Ὁπαδὸς τοῦ ἐλευθέρου ἐμπορίου ἐφ' ὅσον οἱ Γιάνναδες ἔμποροι καὶ ἐφοπλισταὶ ἦσαν ὑπολογίσσιμοι παράγοντες, μετέβαλε πολιτικὴν ὅταν ἤρχισαν νὰ ἀναπτύσσωνται αἱ βιομηχαναί τῆς Νέας Ἀγγλίας αἱ ὁποῖαι ἐπιτακτικῶς ἐζήτουν δα-

σμολογικὴν προστασίαν. Διὰ τοῦτο ἀρ' ἐνὸς ὑπεστήριξε τὸ ὑψηλὸν δασμολόγιον τοῦ 1824 καὶ 1828, ἀρ' ἐτέρου δὲ ὑπερημύνθη τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, δηλαδὴ τοῦ ὑπὸ τοῦ Χάμιλτων ἰδρυθέντος καὶ ἐπὶ τῆς Προεδρείας τοῦ Μάδισων ἀνανεωθέντος Ὁμοσπονδιακοῦ τραπεζιτικοῦ ὁργανισμοῦ τοῦ ὁποίου τὴν διάλυσιν ἐπεδίωξε καὶ ἐν τέλει ἐπέτυχε ὁ Πρόεδρος Τζάκσον. Ἐν γένει εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Οὐέμπστερ τὸ πλουτοκρατικὸν δημοσιονομικὸν σύστημα τοῦ Χάμιλτων, τὸ ὁποῖον ἐκινδύνευε νὰ συντριβῇ ὑπὸ τοῦ ἰσοπεδωτικοῦ ὁδοστρωτήρος τῆς Τζακσονείου Δημοκρατίας, εὔρε τὸν εὐγλωττότερον καὶ ἱκανώτερόν του ὑπέρμαχον. Ἦτο ἄλλως τε πεπεισμένος ὁ Οὐέμπστερ ὅτι οἱ πολιτικοὶ (καὶ ἐπαγγελματικοὶ) πελάται του, οἱ μεγάλἐμποροι, μεγαλοβιομήχανοι καὶ μεγαλοτραπεζίται, ἕνεκα τῆς εὐρείας διαλαδώσεως τῶν συμφερόντων των εἰς ὅλα τὰ τμήματα τῆς χώρας, ἦσαν παράγοντες ἐθνικῆς ἐνότητος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς βαμβάκοφρυκτοκτῆτας τοῦ Σάουθ καὶ ἰδίως τοὺς ἀγρότας τοῦ Οὐέστ των ὁποίων τὰ συμφέροντα ἦσαν τοπικιστικά καὶ ὀρίζων στενός.

Ἐπὶ τοῦ φλέγοντος τούτου ζητήματος τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος ὁ Οὐέμπστερ διεξήγαγε ἐπακὴν ρητορικὴν μονομασίαν ἀπὸ τοῦ θήματος τῆς Γερουσίας μετ' ὁν ἡγέτης τοῦ Σάουθ Τζὼν Καλχούν. Εἰς ἐπανειλημμένας μνημετώδεις ἀγορεύσεις του, ὅμοιαι τῶν ὁποίων δὲν ἡκούσθησαν ἔκτοτε εἰς τὴν Γερουσίαν τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ἐξελάσαντος τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ νόμου τοῦ Χάμιλτων, τῶν Τζὼν Ἀνταμς καὶ τοῦ Μάρσαλ καὶ ἐραδίασε τὴν μεταγενεστέραν γενεάν μετ' ἡν ἀπαιτομένην ἰδεολογικὴν ἔμπνευσιν διὰ τὸν αἱματηρὸν ἀγῶνα εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεδύθη ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος. Τὸ Ἀμερικανικὸν Σύνταγμα, κατὰ τὸν Οὐέμπστερ, δὲν εἶναι ἓνα σύμφωνον τῶν ἀπαρτιζουσῶν τὴν Ὁμοσπονδίαν Πολιτειῶν, καθὼς ὑπεστήριζεν ὁ Καλχούν, ἀλλὰ ἓνα συμβόλαιον τοῦ συνόλου τοῦ κυρίαρχου Ἀμερικανικοῦ λαοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπαξ συναφθὲν εἶναι ἀδιάρρηκτον. Συνεπῶς μεταξὺ ἐκάστου Ἀμερικανοῦ πολίτου καὶ τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Κυβερνήσεως, ἀντιπροσπεπομένης τὴν ἐθνικὴν κυριαρχίαν, δὲν ἡμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἡ διάμεσος κυριαρχία ἐκάστης Πολιτείας. Ὡς ἐκ τούτου ἡ μονομερὴς ἀποσχίσεως μὴς ἢ περισσώτερον Πολιτειῶν ἀπὸ τὴν ὑπὸ τοῦ Συντάγματος συμπληθεῖσαν Ὁμοσπονδίαν εἶναι ὄχι μόνον ἀντισυνταγματικὴ πράξις ἀλλὰ κατάφορος ἀνταρσία. Ἐὰν ὁ Οὐέμπστερ θὰ ἀντίστατο ἐνόπλιος εἰς ἀπόπειραν διαρρηξέως τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Συμβολαίου εἶναι ἄγνωστον διότι ἡ περίπτωσις αὐτὴ δὲν παρουσιάσθη ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του. Ἐξ ἄλλου ὅμως εἶναι γεγονὸς ὅτι ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς δουλοκτημοσύνης, τὸ ὁποῖον

προεκάλεσε τὴν μοιραίαν ρηξίν, αἱ ἰδέαι του ἦσαν συμβιβαστικαὶ συμπίπτουσαι ἄλλως τε καὶ μετὰ τὰς διαθέσεις τῶν συντηρητικῶν ἐκλογέων του. Μολονότι ἦτο κεκηρυγμένος πολέμιος τῆς ἐπεκτάσεως τῆς δουλοκτημοσύνης εἰς τὰς νέας Πολιτείας καὶ εἰς τὴν παρθένον ἐνδοχώραν, δὲν εἶχεν ἀντίρρησην εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ θεσμοῦ εἰς τὸ Σάουθ, ὅπου ἤδη ὑφίστατο. Καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἦτο συνεπὴς εἰς τὴν ὅλην ἰδεολογίαν του. Ἡ δουλοκτημοσύνη ἦτο δι' αὐτὸν νομικὸν μᾶλλον παρὰ ἠθικὸν ζήτημα. Ὡς ὑπέρμαχος τῆς ἀτομικῆς ιδιοκτησίας, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιθυμῇ τὴν χειραφέτησιν τῶν Μαύρων δούλων, ἢ ὅποια θὰ ἰσαδυνάμει, ἀπὸ καθαρῶς νομικῆς ἀπόψεως, μετ' ἡν δήμευσιν τῆς τερρασίας εἰς ἀνθρώπινα ὄντα περιουσίας τῆς φεουδαρχικῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Σάουθ, ἀνερχομένης εἰς τέσσαρα περίπου δισεκατομμύρια δολλάρια. Ἡ φανατικὴ αὐτὴ προσήλωσις τοῦ Οὐέμπστερ εἰς τὰ δικαιώματα τῆς ιδιοκτησίας, ἐν συνδυασμῷ μετ' ἡν ἐπιθυμίαν του ὅπως ἐξευμενίσῃ τὸ Σάουθ χάριν τῆς προαγωγῆς τῶν ἐπὶ τῆς Προεδρείας βλέψεών του, ἐπηγόρευσε τὴν ἐνθερμίον ὑπ' αὐτῷ ὑποστήριξιν τοῦ περιβόητου νόμου περὶ καταδιώξεως καὶ ἐκδόσεως τῶν φυγάδων δούλων (Fugitive Slave Law). Ἡ ὑπὲρ τοῦ ἀπανθρώπου τούτου μέτρου ἐκστράτεία τοῦ Οὐέμπστερ ἐπεφράγισε τὴν ρηξίν του ἀπὸ τῶν διασπομένων τῆς Νέας Ἀγγλίας, Ἑμερσον, Φίλμορ, Πάσκο, Φίλλας, Γουόρμαν καὶ λοιπῶν, τῶν ὁποίων τὸ ἀνθρωπιστικὸν κίνημα διέμορφωνετ' ὁλοκρῶς ἐπὶ τὸ ἀποφασιστικώτερον τὴν κοινὴν γνώμην των βορείων Πολιτειῶν ὑπὲρ τῆς πλήρους καταργήσεως τῆς δουλείας. Ὁ Λαντλὺ Οὐέμπστερ, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν ἐνγλωττίαν εἶχε συνηγορήσει ὑπὲρ τῆς καταδυναστευομένης καὶ ἐπαναστατημένης Ἑλλάδος, ἐτύφλωττε πρὸ τῶν οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀδικιῶν καὶ ἀπανθρωπιῶν τῆς ἰδικῆς του πατρίδος. Περὶ τὰς δυσμὰς τοῦ βίου του ἔπαισε πλέον ὀριστικῶς νὰ ἀντιπροσωπεύῃ τὴν «συνειδήσιν» τῆς Νέας Ἀγγλίας, μολονότι παρέμεινε μέχρι τέλους ὁ σθεναρὸς συνήγορος τῶν οἰκονομικῶν συμφερόντων τῶν κρατουσῶν αὐτῆς τάξεων καὶ ὁ ἐνθερμος ὑπέρμαχος τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος. Ἡ μακρὰ σταδιοδρομία τοῦ ἐπιφανέστερου κοινοβουλευτικοῦ ἀνδρὸς τῆς Ἀμερικῆς ἐναυάγησε ἐπάνω εἰς τὸν σκόπελον τῆς δουλείας καὶ τὸ τραγικὸν αὐτὸ κατάντημα προωινίσθη τὸ ἀδύνατον τῆς λύσεως τοῦ μοιραίου αὐτοῦ ζητήματος διὰ τῆς κοινοβουλευτικῆς, δηλαδὴ τῆς εἰρηνικῆς, ὁδοῦ.

(Εἰς τὸ ἐπόμενον: Ἡ πολιτικὴ τοῦ Καλχούν, Κλαὺν καὶ Λίνκολν καὶ τὰ αἶτια τοῦ Ἐμφυλίου Πολέμου).

